

de Herbergkrant

EDITIE 10 ■

21 APRIL 2011 tot 19 MEI 2011

10

In deze editie:

■ PAGINA 5

Luc (7) over het communieproject van basisschool De Polhaar: 'het is belangrijk om mensen te helpen, daar worden ze blij van'

■ PAGINA 9

'Achteraf wilde men wel publiekelijk de excuses aanbieden.' Joop van Ommen over de moord op Alide van Eerten

■ PAGINA 13

'Ik probeer me aan de tien geboden te houden. Soms mislukt dat wel eens, maar toch', vertelt Herbergbewoner Theo

■ PAGINA 15

Leen van Rij over particuliere initiatieven: 'Tussen droom en daad schijnen altijd wetten in de weg te moeten staan'

Verkoopprijs € 1,50 ■ waarvan € 1,00 voor de verkoper (let op de verkoperspas) ■ oplage 14.000

Verkoopprijs
€ 1,50
waarvan € 1,00
voor de verkoper
(let op de verkoperspas)

■ PAGINA 3

Herbergbewoner Jacob:

'Zorg dat je nooit op straat komt te staan, want dat is haast niet te doen'

Beste Herbergkrantkopers,

■ De Stichting Vrienden van de Herberg is een feit. U zult zeggen: oké, ja, en wat heb ik daar mee te maken? Nou, als Herbergkrantlezer alles. Want de Vrienden van de Herberg zorgen er vanaf nu voor dat de Herbergkrant gemaakt kan worden. Administratie, ondersteuning en dergelijke wordt allemaal door deze stichting gedaan. De krantenverkopers verdienen een euro per Herbergkrant, de overige vijftig cent gaat naar de Vrienden van de Herberg, die er goede doelen mee dienen. Kleding voor daklozen die dat niet kunnen betalen, tandarts- en doktersbezoek. Verblijf in De Herberg als er geen geld voor handen is. Een kerst- of paasmaaltijd. En een podium voor mensen die nauwelijks gehoord worden, in de vorm van deze Herbergkrant dus. De Vrienden van de Herberg beheren de vroegere Daklozenpot op efficiënte wijze. Maar zij doen veel meer: ze zullen op actieve wijze zorg dragen voor nieuwe inkomsten. Zodat er nog mooiere dingen gedaan kunnen worden voor de daklozen en andere mensen die hulp zo goed kunnen gebruiken. Met elke Herbergkrant die u koopt, gunt u niet alleen een individuele dakloze een euro. Ook met de overige vijftig cent draagt u bij aan het welzijn van mensen aan de onderkant van de samenleving. Dank daarvoor! Wij zullen u in de Herbergkrant zorgvuldig op de hoogte van de activiteiten van de Vrienden van de Herberg. Intussen wensen wij u veel inzicht en begrip voor dakloosheid in het algemeen en de daklozen in het bijzonder door het lezen van de Herbergkrant.

De Herbergkranters

Colofon

■ **ALGEMEEN**
De Herbergkrant komt voor een essentieel deel tot stand dankzij bewoners van de Zwolse daklozenopvang De Herberg, onder structurele begeleiding van een klein team professionals. Doelstelling is dak- en thuislozen een stem te geven, iets te leren en iets te laten presteren. De Herbergkrant is journalistiek en financieel onafhankelijk van derden. Er is geen winstoogmerk. Eventuele winst komt te allen tijde ten goede aan de daklozenpot van stichting Vrienden van de Herberg. De Herbergkrant verschijnt elke derde donderdag van de maand.

Oplage: 14.000.

■ **CONTACT:**
Informatie over verkoop en verkopers en distributie:
WRZV-hallen, Buitengasthuisstraat 8, 8041 AB Zwolle, telefoon 038-4226129.
Redactie en adverteren:
info@vriendenvandeherberg.nl
tel. 038 – 4653244 / www.vriendenvandeherberg.nl

Postadres:
Herbergkrant, WRZV-hallen, Buitengasthuisstraat 8, 8041 AB Zwolle

■ **VERKOOP**
De Herbergkrant is te koop op straat voor € 1,50 waarvan € 1,00 voor de verkoper. De officiële Herbergkrantverkopers zijn geregistreerd bij de WRZV-hallen en bezitten een verkoperspas met registratienummer, pasfoto en locatie van verkoop:

■ **BIJDRAGEN**
Wilt u bijdragen? Maak uw donatie over op bankrekeningnummer 1100.31.539 t.n.v. Stichting Vrienden van de Herberg te Zwolle. Uw bijdrage komt geheel ten goede aan de daklozenpot. Hartelijk dank!

■ **INITIATIEF EN HOOFDREDACTIE**
Joop van Ommen en Marijke Mosterman, Magnolia Journalistieke Producties

■ **REDACTIE EN MEEWERKENDEN**
Anton van Rooijen (dir. Herberg), Arie Steenberg (distributie), Cristien van Heugten, Jouko Hoeksema, Han van Zuidam, Jelte Posthumus, Gerard de Goede, Wichert aan het Rot, Ingrid Westrik, Olle, Herold Brinkman, Vincent Wolting.

■ **CREATIE EN DRUKWERK**
Marsman Reclame Hattem.

Met dank aan de adverteerders, de inzenders en CIFAS B.V. Meppel.

Uitslag fotowedstrijd

Tallose foto's van Herbergkranten in verschillende poses kregen we binnen na onze oproep in de vorige editie. Herbergkranten aan het water en in het zonnetje, of gewoon bijzondere composities met de Herbergkrant in de hoofdrol. Ook waren er superintelligente en zeer betrokken huisdieren die zich met zichtbaar genoegen in de Herbergkrant verdiepten. Het allervertederendst vonden we Jip van mevr. A. Wiersma. Zij en haar kat hebben het boek 'Van de Straat' gewonnen. Wij hopen dat Jip zich met het fotoboek net zo op z'n gemak voelt als met de Herbergkrant.

- 1. Winnaar Jip van de mevr. A. Wiersma
- 2. Pluis van Eva Lisman
- 3. Dirk Schoemaker
- 4. J. Dijkstra

‘Rustig houden en afwachten’

Herbergbewoner Jacob heeft niet veel nodig.

Zijn ene passie zit in zijn laptop: 7000 nummers

piratenmuziek. Zijn andere passie zit in zijn

portemonnee: drie versleten fotootjes

van zijn vrouw en twee dochtertjes.

Ooit hoopt hij met hun samen te kunnen zijn.

‘Rustig houden en afwachten’, is zijn strategie.

■ Drie jaar geleden stonden Jacob (26) en zijn vriendin voor de Herberg. ‘We woonden bij mijn moeder in Groningen, maar we hadden ruzie gekregen. We zijn weggelopen en hebben zeven weken op straat geleefd. Gelukkig was het zomer. Maar toch kon het zo niet doorgaan, want mijn vriendin was zwanger.’ Jacob belde zijn reclasseringsambtenaar op. ‘Nou moet je eens goed luisteren’, zei ik tegen hem, ‘ik moet een plek hebben want zo kan het niet langer.’ En toen zei hij dat we naar De Herberg moesten gaan. Ik dacht dat het gewoon een stenen gebouw met allemaal afdelingen zou zijn, maar het was toen nog achter de WRZV-hallen, in van die schafketen. We stonden wel even raar te kijken. Ik zeg tegen mijn vriendin: ‘wat wil je. We kunnen blijven zwerven, of we kunnen hier blijven. Hier heb je alles wat je hartje begeert: eten, drinken, een slaapplek.’ En toen zijn we gebleven.’

MENSEN HELPEN

Inmiddels zijn Jacob en zijn vriendin tweeënhalf jaar getrouwd en hebben ze twee dochters van een en twee jaar oud. Jacob woont in de nieuwe Herberg, zijn vriendin woont begeleid in Steenwijk en de twee dochters zijn meteen vanaf de geboorte bij een pleeggezin ondergebracht. ‘Die woongroep waar mijn vriendin woont, is niks voor mij’, zegt Jacob. ‘Ik moet een beetje op mijzelf kunnen zijn.

Ik heb een aandoening waardoor ik agressief en opvliegend kan zijn, ik kan me niet zo goed beheersen. ADHD is dat. Medicijnen werken niet, daar word ik nog agressiever van.’ Zolang men Jacob met rust laat, gaat het goed. ‘Als het nu te druk wordt, loop ik er bij weg. Dan ga ik naar mijn kamer en daar hou ik me met m’n piratenmuziek bezig of met computerspelletjes. Of ik ga de stad in. Ik ga vaak naar de Mediamarkt. Soms tikt de beveiliging mij op de schouder en dan zie je iedereen kijken van: die heeft vast iets gestolen. Maar dan zegt hij: ‘bakkie koffie, Jacob?’ Aardige lui daar. In augustus ga ik altijd helpen op de kermis. Daar ben ik als de kippen bij. Als ik mensen kan helpen, help ik mensen. Ik heb in De Herberg ook een tijd in de keuken gewerkt. Maar ja, soms moet ik dan weer eens wat anders gaan doen.’

FINANCIËN

De relatie met zijn moeder is allang weer hersteld. ‘Af en toe ga ik naar haar toe, maar een retourtje Ter Apel is best duur, en dan moet ik na de trein ook nog met de bus. Als ik met mijn vrouw ga is dat tweemaal 28 euro. Ik heb ooit wel een autootje gehad, maar dat heb ik weer verkocht. Ik heb alleen een brommerrijbewijs.’ Jacob heeft een bewindvoerder die zijn geld beheert. ‘Ik krijg op maandag twintig euro en op donderdag twintig euro. Ik heb wel al mijn schulden afgelost, maar ik vind het prettiger om onder bewind te

staan want ik heb een gat in mijn hand. De bewindvoerder regelt dat mijn plekje bij De Herberg wordt betaald, en mijn verzekeringen en zo. Shag betaal ik zelf en internet ook. Via internet heb ik trouwens mijn vrouw leren kennen. Eerst zaten we wat te chatten en te donderjagen op internet, en toen hebben we elkaar ontmoet en zijn we bij elkaar gebleven. Nu komt ze eenmaal per week bij mij, en op vrijdag ga ik naar haar, dan gaan we op mijn kosten naar de bingo. Af en toe mogen we onze twee dochters zien.’ En af en toe gaan ze samen op vakantie. ‘Vorig jaar hebben we met z’n tweetjes een fietsvakantie gehad. Overdekte fietskar achter de fiets met tentspullen erin, en overal heen. We zijn ook nog bij mijn moeder geweest. Het was een hele mooie vakantie.’

VOLWASSENER

‘Ik heb een goede jeugd gehad’, zegt Jacob. ‘Ik zat op een school voor moeilijk lerende kinderen. We leerden met de handen werken, fietsen repareren, in de tuin bezig en zo. Het is jammer van die aandoening en dat ik met de verkeerde vrienden in aanraking kwam. We haalden allemaal kattenkwaad uit. Eerst kreeg ik een waarschuwing, toen een taakstraf. Ik dacht: het gebeurt me niet weer, maar ja, een paar dagen later kwam ik weer in aanraking met de politie. En zo ging het verder. Toen ik veertien was werd de rechter er flauw van en kwam ik vast te zitten. Tot mijn achttiende heb ik in

jeugddetentie gezeten en daarna viel ik nog twee jaar onder de PIJ-regeling, dat is een soort jeugd-TBS.’ Jacob kan zich inmiddels veel beter beheersen. ‘Dat komt niet door de jeugddetentie, daar word je niet beter van. De gevangenis doet een jongere echt niet goed. Nee, ik ben volwassener geworden omdat ik nu zelf vader ben. Toen mijn eerste dochter geboren werd, dacht ik: ‘nu moet ik drastisch veranderen, want nu heb ik een kind.’ Dus nu doe ik niet meer al die dingen die ik gedaan heb.’

OOIT ZAL HET LUKKEN

Jacob heeft een advies voor alle niet-daklozen: ‘denk drie keer na voor je wat doet, zorg dat alles netjes betaald wordt, zorg dat je nooit op straat komt te staan. Want dat is haast niet te doen.’ Gelukkig is er voor hem De Herberg. Het bevalt goed. ‘Ik drink niet, ik gebruik geen drugs. Een bakkie koffie op zijn tijd, een peukje op z’n tijd. Dat is alles. Ik heb een fijne kamer waarin ik me terug kan trekken en ik heb mijn piratenmuziek, 7000 nummers op mijn laptop, speakers van 150 Watt aan de muur en de website radioturbo.nl stand-by.’ Hij droomt van een rooskleurige toekomst. Trots toont hij de drie versleten fotootjes van zijn vrouw en kinderen, die hij dag en nacht in zijn portemonnee bij zich draagt. ‘Samenwonen met mijn vrouw en kinderen, dat is mijn streven. Als ik mij rustig hou en geduldig afwacht, moet het ooit nog wel lukken.’

BUDGETMENU

Roerbakschotel met kippenvleugeltjes

Recept voor 4 personen:

- 400 gram kippenvleugeltjes
- zout en peper
- 3 eetlepels olie
- 1 grote ui in schijven
- 1 eetlepel gedroogde rozemarijn (of tijm)
- 400 gr. winterwortel in plakken (geschild)
- 3 eetlepels honig
- 300 gram witte rijst

Bereiding:

Snijd de kippenvleugeltjes doormidden(los van de boutjes) en bestrooi alles met zout en peper.
Verwarm de olie en bak de kippenvleugeltjes om en om bruin. Voeg de ui toe en bak alles in circa vijf minuten op middelhoge stand lichtbruin.
Doe de rozemarijn of tijm en wortelplakken erbij en roerbak alles op middelhoge stand in ongeveer tien minuten gaar. Voeg de honing toe en breng het gerecht verder op smaak met zout en peper. Kook ondertussen de rijst gaar in water met een snufje zout en giet af.
Laat de rijst een paar minuten in de afgesloten pan uitstomen en serveer hem daarna bij de roerbakschotel.

Eet smakelijk!!!

Altijd goed verzorgd

Wij zorgen goed voor u én uw gasten.
Of het nu gaat om een groot bedrijfsfeest of een intieme party: wij verzorgen de catering en de hele entourage er omheen tot in de puntjes. Sfeervol en heerlijk. Het enige dat u hoeft te doen is genieten!
Kijk op www.conradcatering.nl voor meer informatie.

CCC
ConradCatering
Compleet

Waterlelie 19 • 8043 NZ Zwolle • Tel 038 - 45 38 014 / 06 539 20 669
www.conradcatering.nl • info@conradcatering.nl

COLUMN VINCENT WOLTING STRAFRECHTADVOCAAT

Law and Order

■ Het vak van de strafrechtadvocaat is beslist niet saai. Laat ik het zo zeggen: je maakt nog eens wat mee. Toch is niet iedere werkdag vergelijkbaar met een gemiddelde aflevering van Law and Order. Of, dichter bij huis: het is niet iedere dag Keyzer en de Boer op kantoor. Naast grote of ingewikkelde zaken als bijvoorbeeld moord of belastingfraude zijn er ook de huis-tuin-en-keukenstrafzaken. Het gros van de zaken dat aan de strafrechter wordt voorgelegd zijn zaken van dit laatste kaliber. Rijden onder invloed, belediging van een ambtenaar in functie, winkeldiefstal. Dat soort zaken. Toch verdient ook dit soort zaken de inzet van een advocaat. Zeker bij een ontkennende verdachte.

Onlangs stond ik een als veelpleger te boek staande jongeman bij. Hij diende voor de politierechter te verschijnen omdat hij verdacht werd van poging tot diefstal van een eigen merk rookworst bij een plaatselijke super. Geen feit waar een hele aflevering van Law and Order aan gewijd zou worden, zagezegd. Sinds diens aanhouding twee weken terug zat hij in voorarrest. En nu was er dan de snelrecht-zitting. Het dossier zat niet echt mee. Een getuige maakte melding van een bol staande jas. Op het moment van het passeren van de kassa zou er een rookworst op de grond zijn gevallen. Toch ontkende hij in alle toonaarden. En dat was ook niet zo vreemd.

Eigenlijk ging het al een hele tijd goed met hem. Het laatste politiecontact dateerde al van een hele tijd terug. Er gingen zelfs serieuze geluiden op om zijn status van veelpleger op te heffen. Bij veroordeling voor de vermeende winkeldiefstal zou het weer heel lang gaan duren voor hij zijn veelpleger-status kwijt zou raken. Er stond dus veel meer op het spel dan de te verwachten gevangenisstraf van enkele weken. Over die paar weken zitten maakte hij zich niet eens echt druk. Het idee dat hij er bijna was en nu weer terug bij af zou zijn, daar ging het hem om! In de dagen na diens aanhouding was ik mij steeds meer gaan afvragen wat hem bezielde zou kunnen hebben om tóch de fout in te gaan. Er stond nu zóveel op het spel! En dan ook nog om een rookworst. Van het eigen merk nog wel Dat is toch niet te snappen? Dat kan toch gewoon niet waar zijn? En opeens was het dus toch geen huis-tuin-en-keukenzaak meer, maar ging het écht ergens om.

De politierechter besloot tot vrijspraak. Er was toch ook wel veel twijfel. Want, was die bolle jas niet gewoon door zijn bolle buik veroorzaakt? En: was die rookworst niet gewoon van een andere kassaband gerold? Bovendien: waarom waren er van het moment supreme nou toevallig nét geen camerabeelden? Door de vrijspraak werd het lopende voorarrest direct opgeheven. Na de zitting kaartten we beneden in het cellencomplex van de Rechtbank nog even met elkaar na. Ik was opgelucht: nog steeds lonkte voor deze cliënt de kans om op korte termijn niet meer als veelpleger te boek te staan.

Ach, een aflevering van Law and Order zal het niet worden. Maar een column in de Herbergkrant, dat is zo'n verhaal toch wel waard?

■ (On)gehoord

Tactus opent Zwolse voorziening voor chronisch verslaafden
Tactus Verslavingszorg heeft in april in Zwolle een centrum voor verslaafden officieel geopend. In wooncontainers van één laag zijn een hostel en een activiteiten- en behandelcentrum gevestigd. Hier kunnen ongeveer 24 chronisch verslaafden aan alcohol en/of drugs terecht. Er is dagbehandeling en er zijn verschillende activiteiten voor de bewoners. Verder is er een medische post aanwezig waar ondermeer methadon verstrekt wordt en een ruimte waar onder toezicht drugs gebruikt mag worden. In een beheersplan is vastgelegd welke maatregelen worden getroffen om overlast te voorkomen, wat te doen bij bijvoorbeeld illegale handel en wie gebeld kan worden bij schade. Het gebouw is eigendom van de gemeente Zwolle en deltaWonen, mede namens de corporaties SWZ en Openbaar Belang. De opvang is tijdelijk. Over vier jaar wordt een permanente nieuwbouwvoorziening elders in Zwolle opgeleverd. Bron: tactus.nl

‘Het is belangrijk dat je de mensen helpt’

Het is heel belangrijk om iets voor een ander over te hebben. Dat leren de kinderen van groep 4 van katholieke basisschool de Polhaar in Dalfsen van hun juffen Vanessa de Greef en Marian Velderman. In april vierden zij hun Eerste Heilige Communie. Als communieproject zamelden zij voedsel en lege flessen in voor de Voedselbank in Zwolle. Want het is goed om stil te staan bij mensen die het niet zo goed hebben, en daar wat voor te doen. Woordvoerders Martijn Rietema, Luc Noordman, Lissa van Dam en Anna Rosa Ubink van groep 4 vertellen samen met moeder Karla Noordman wat ze allemaal hebben gedaan.

■ Luc: omdat we de Eerste Communie gingen doen leerden we dat het belangrijk is om iets voor een ander over te hebben.

Martijn: er zijn allemaal arme mensen en daar gingen wij voedsel voor verzamelen en lege flessen en dat werd dan omgezet in geld en dat ging naar de voedselbank in Zwolle. Daar doen ze het in grote bakken. En dan komen er mensen die de dingen niet kunnen betalen, en dan krijgen ze drinken en eten.

Lissa: ik wist wel dat er arme mensen waren maar ik had er nog nooit zo precies over nagedacht. Nu wel. Ik had een briefje meegenomen wat je allemaal kon inzamelen en toen ben ik in de straat gaan aanbellen. Ik vroeg of ze nog voedsel of flessen hadden. Sommigen hadden niks. Dat was wel jammer.

Luc: ik kwam bij de burens en toen hadden ze net vanmorgen de flessen weggebracht, dat was ook wel jammer.

Anna Rosa: ik had één fles. Ik had niet zoveel tijd. Maar ik vind het wel een mooi project.

Luc: we hebben van alles opgehaald. Chips, koffie, tandpasta, koekjes en zo.

Lissa: de man van de voedselbank heeft verteld wat de voedselbank allemaal doet en hij heeft foto's laten zien. Ik vind het best wel zielig en het is belangrijk dat de mensen geholpen worden. Ik weet niet wat ik zou doen als ik dakloos was.

Luc: sommigen gaan in het bos een hut bouwen. En anderen gaan bij hun vriendje of vriendinnetje logeren.

Martijn: helpen is belangrijk. Ik ga mijn oma soms helpen. Ze is al heel oud en ze kan niet zo goed meer bukken en dan pak ik dingetjes die op de grond liggen. Ze is blij dat ik help want ze is al 74.

Anna Rosa: mijn oma kan het wel zelf.

Lissa: mijn oma ook. Ik ga mijn moeder wel eens helpen met opruimen.

Luc: Als ik dingen goed doe krijg ik elke zaterdag zakgeld. Dan ruim ik m'n kamer op of ik help mee met tafel dekken. En ik doe ook wel wat liever voor mijn broertje en drie zusjes. Het is wel belangrijk dat je de mensen helpt. Daar worden ze blij van.

Eind maart bezochten de kinderen de Voedselbank in Zwolle en werden alle ingezamelde spullen overhandigd. Op 10 april vond de Eerste Heilige Communie plaats.

Foto's: Jan Pieter Verhoef, Voedselbank Zwolle

COLUMN WICHERT AAN HET ROT

Van achter de rododendron

■ Ik zit te genieten van de eerste maartse zonnestralen. De eendjes spartelen in het water en je ziet de eerste knoppen in de rododendrons. Je ziet de woerd denken: 'het wordt tijd voor gezinsuitbreiding'. De lammetjes doen hun uiterste best om zo groot mogelijk te worden en ons vijfde schaap heeft het zwaar te verduren met drie nakomelingen. Zij is altijd al het zwarte schaap van de familie geweest, net als Wim S. te Z. die uit een gezin komt van negen kinderen. Pa zwaar aan de drank en moeder die alle ellende niet kan verwerken en de kinderen aan hun lot over laat. Wim zit met zijn jonge leven te worstelen terwijl hij ook nog eens veel zorgen heeft om zijn broertjes en zusjes. De jongste vier worden uit huis geplaatst en Wim, z'n drie broers en z'n zus komen steeds vaker op straat terecht. Ten slotte kan Wim de druk niet meer aan. Hij raakt verslaafd aan drugs en drank. De meeste mensen staan al snel met hun oordeel klaar, Wim deugt nergens voor, maar hij wil zo graag anders. Op een dag staat Wim de straatkrant te verkopen. Hij komt in gesprek met een leuke, ietwat verlegen blondine. Het blijkt dat ze echt geïnteresseerd is in Wim en dat is misschien net wat hij nodig heeft. Het zonnetje schijnt en het wordt een geanimeerd gesprek want ook Wim kan wel degelijk overal over mee praten. Ze maken een afspraakje en zelfs dat krijgt een vervolg. Zij is nieuwsgierig hoe een aardige vent als Wim in deze wereld terecht komt en Wim voelt voor het eerst in zijn leven dat er iemand was die echt belangstelling voor hem heeft. Wim komt langzamerhand van de drank af en zelfs de wens om van de drugs af te blijven gaat via een afkickkliniek in vervulling. Wim voelt zich alsof hij in een warm bad is terecht gekomen. Het gaat zo goed dat de blondine aan Wim op een zekere dag de vraag stelt of Wim niet bij haar wil komen wonen. Hij is overdonderd en de blondine ziet hem de eerste dagen niet meer. Net wanneer ze de moed opgeeft, komt Wim met zijn schamele bezit bij haar aan de deur. 'Ik verlang zo naar je dat ik het wil proberen. Maar als het niet lukt, moet je niet boos op me zijn', zegt hij. Wim vertelt haar dat hij die ochtend die ochtend zat te genieten van de eerste maartse zonnestralen en dat hij zag hoe een moeder eend met negen jongelingen in het park liep. Ook zag hij een schaap met drie lammetjes die allemaal tegelijk bij hun moeder wilden drinken. 'Toen viel ik in slaap', zei hij. 'Ik droomde van een toekomst met een lieve blondine en zag mezelf worstelen als papa met een tweeling: een meisje met blond haar en een jongen met een fles aan de mond.' En terwijl hij vertelt, kruipt de blondine tegen hem aan. Ze lacht om zijn verhaal. 'Wat zou het mooi zijn als wij samen ooit getrouwd of niet een gezinnetje zouden vormen. Maar weet wel dat ik er geen negen wil', lacht ze. 'Ach', zegt Wim. 'Een tweeling is toch ook leuk!'

Het verhaal houdt hier op omdat Wim en zijn blondine nog druk aan het oefenen zijn en omdat dit verhaal eigenlijk verzonnen is door iemand die heerlijk achter het huis kan zitten genieten van de rododendron. Jammer dat niet iedereen dit gegeven is.

Wichert aan het Rot

Hulp aan Roemenen in hun eigen land

■ De Woonwagenzending Zwolle helpt sinds jaar en dag de Roma in Roemenië. Zo kunnen ze in hun eigen land een toekomst opbouwen en hoeven ze niet naar andere regionen in Europa te gaan om te bedelen. Dat is de filosofie. Vaak wel zes keer per jaar reizen Tinus en Koop Wolters met een afgeladen vrachtwagen naar Roemenië. En heel langzamerhand wordt het daar een stukje beter. Ook in maart gingen de broers met zoon en vrouw weer die kant op. 'Dit keer hebben we veel voedsel en spullen voor kinderen', vertelt Tinus. 'We krijgen van alle kanten spullen, onze loods ligt helemaal vol. Het is alleen zo moeilijk om aan geld te komen om de reis te bekostigen. We proberen het zo voordelig mogelijk te doen, we werken alleen met vrijwilligers, ook met een vrijwillige chauffeur. Maar een vrachtwagen kost geld, de benodigde papieren kosten geld en dieselolie is duur. Elke reis kost een paar duizend euro. Maar we proberen het elke keer weer bij elkaar te krijgen. Het moet lukken want er zitten mensen in diepe nood daar.'

COLUMN GERARD DE GOEDE BESTUURSLID STICHTING SPORTHALLEN WRZV

Als ik kon toveren...

■ Als er iets was in mijn leven dat ik nooit zou hebben gedaan was het wel 'alleen weggaan'. Ik ben een mens die gesteld is op gezelschap. En daar zit ik nu, in een huisje in de duinen aan zee. Ja, ik heb de stoute schoenen (was even zoeken, maar heb ze toch gevonden) aangetrokken en ben alleen een weekendje weg gegaan. Het moest wel een huisje zijn met alles erop en eraan, want ik hou helemaal niet van behelpen, erg hé! Diep in mijn hart heb ik zo'n respect voor mensen die kamperen geweldig vinden. Alles heb ik bij de hand en de omgeving is geweldig, het strand, het bos en de duinen. Een lange wandeling heeft alles, de zon in het gezicht, de wind door de haren (dit is beeldspraak, want die haren heb ik niet meer), het ruisen van de golven en het gezelschap van mezelf. Op jezelf teruggeworpen worden, terwijl je dat nooit echt gewend bent is best heftig, kan ik zeggen! Alle emoties vliegen op zo'n wandeltocht door je lichaam. Het is een letterlijk emotionele achtbaan en vreet niet alleen lichamelijk, maar ook emotioneel energie, bergen energie!

Terug in het huisje heb ik een verwoedde poging gedaan een boek te lezen. Had me buiten in de zon genesteld, met een licht alcoholische versnapering bij de hand, om eens een paar hoofdstukken van mijn boek te lezen. Anderhalf uur later werd ik wakker, met een zwaar hoofd... en dat was niet van het biertje, want die stond er nog! Compleet bewusteloos was ik geweest en nu voelde ik pas echt hoe moe ik was! Maar tegelijkertijd kwam het gevoel van innerlijke rust en (gelukkig) de inspiratie om een stukje voor de Herbergkrant

te schrijven. Iets heel anders dan de vorige keren. De laatste weken wordt het nieuws gedomineerd door nare (zelfs vreselijke) berichtgeving en dat maakt een mens er niet vrolijker op. Vandaag bedacht ik me wat ik zou doen als ik kon toveren!

Als ik kon toveren... zou onze aarde groen, blauw, grijs, wit en geel zijn. Groen van de bomen en planten, de oerwouden zouden er nog zijn, ongeschonden en het gras zou overal groen zijn (niet alleen bij de buurman). Blauw van het water in de oceanen, de rivieren en de meren, ook zou de lucht blauw, grijs en wit zijn door de wolken. Het grijs van de bergen met hun wit besneeuwde toppen. De polen zouden hagelwit zijn en alleen maar last hebben van natuurlijke smelting. En het zand van de woestijnen zou op haar plek blijven, mits de natuur dat anders wilde. Dieren zouden er in groten getale zijn; zouden alleen uitsterven als het hun natuurlijke beurt was. Dierentuinen zouden niet bestaan, dieren leefden alleen in hun echt natuurlijke omgeving en niet in de Oostvaardersplassen!

Als ik kon toveren... zou er bij een aardbeving geen menselijk leed zijn, een tsunami alleen maar schade aanrichten aan de natuur. Vulkanen zouden kunnen uitbreken en spugen wat ze wilden. Er hoefden ook geen nieuwe kerncentrales gebouwd worden en zelfs olie en gas konden blijven zitten waar ze zaten. Als ik kon toveren... bestond er geen kanker of andere levensbedreigende ziekten voor mensen. Er zou geen verdriet om het verlies van een geliefde meer zijn! Als ik kon toveren... zou een revolutie niet nodig zijn, zou er geen oorlog bestaan. Kon niemand een helikopter kwijtraken en hoeft er geen nieuwe JSF gekocht worden. Als ik kon toveren... was er geen kindermisbruik, waren er geen kinderdagverblijven en was zwemles voor kinderen niet nodig. Als ik kon toveren... zou er geen PVV, VVD of CDA bestaan, maar ook geen Swollwacht of PvdA. Als ik kon toveren... zou de WRZV Sporthal niet nodig zijn en zou de Herberg ook niet bestaan! Als ik echt kon toveren waren er geen mensen!

Er zijn gelukkig ook mensen die belangeloos bijdragen. 'Onlangs hebben we van iemand uit Grafhorst geld gekregen om een huisje te bouwen in Roemenië. Dat is geweldig. Daar zijn wij heel dankbaar voor.' Tinus is net 75 geworden. Hoe lang houdt hij het nog vol? 'Het is zwaar. Maar ik krijg kracht van God, en dat is kracht die alle verstand te boven gaat. Zolang ik gezond blijf en zolang er zoveel mensen in nood zijn, blijf ik helpen. God zorgt elke keer weer dat het lukt.'

De loods van Tinus Wolters in Zwolle ligt vol: aan goederen ontbreekt het hem niet. Het is echter wel lastig om de reis naar Roemenië elke keer weer te bekostigen. Wie financieel wil bijdragen kan geld overmaken op bankrekeningnr. 38 73 72 679 T.n.v. Woonwagenzending Zwolle.

COLUMN INGRID WESTRIK,

Reacties op rolstoel en scootmobiel

■ De vorige maand heb ik geen stukje ingestuurd. Ik zat aan het infuus met Prednison voor mijn MS. Na de kuur volgen er altijd afkickdagen van de medicatie. Ze noemen het een stootkuur en de dosering is erg hoog; vandaar. Het lijf wil een shot en krijgt het niet meer, dus protesteren dan maar. Soms valt het mee en soms tegen. Maar ik ben er weer hoor!

De meeste mensen reageren behulpzaam en positief. Dat is wel 99%. De caissière vraagt altijd of ze de boodschappen in moet pakken. Dat kunnen we nog zelf. Het is natuurlijk wel fijn dat mensen hun hulp aanbieden. Echter zitten er ook botteriken bij. Meestal maakt mijn man de negatieve reacties mee met de scoot. Als ik dan het verhaal hoor, dan zeg ik: 'Als het mij was overkomen, dan had ik die tut toch eens even de oren gewassen zeg!'

Toen mijn man nog niet gehandicapt was, huurden we eens een rolstoel voor mij. De hele Diezerpromenade in Zwolle kon ik toen al niet meer lopen. We kochten wat bij de HEMA. Ik gaf de caissière geld, en ze gaf het wisselgeld aan mijn man. Ik was woest! Ik zei: 'Mij mankeert niks aan m'n verstand hoor!' Ze kreeg een kleur. Nu word ik daar niet meer kwaad om. Het is vaak onwetendheid en het niet weten hoe ze er mee om moeten gaan.

Diezelfde dag gingen we op een terras wat drinken. Ik stond op uit de rolstoel en ging op een terrasstoeltje zitten. Een vrouw keek me verbaasd en met open mond aan. Ze zal gedacht hebben: er is een wonder gebeurd! Als tiener zou ik dat ook gedacht

hebben. Iemand in een rolstoel kan niet staan of lopen dacht ik als tiener. Van een volwassen mens verwacht je zo'n reactie niet.

Waar ik helemaal de pest aan heb zijn medelijdende blikken. Als ik dat zie dan krijgen ze van mij DE blik! Wijlen mijn vader zei dan altijd: 'Als blikken konden doden, was ik nu een hoopje as.' Zowel mijn man als ik denken niet eens wat ben ik zielig, laat staan dat we het uitspreken. Medelijden is niet goed. Medelevens wel. Let eens op hoe ik de woorden nu schrijf. Mede-lijden: als je mede lijdt dan ga je er zelf aan onderdoor. Dat heb ik zelf in het leven eens ervaren. Mede-leven: dat is goed. Je mag natuurlijk altijd met iemand meelevens.

Een groot compliment moet ik geven aan de bedrijfsleider van een C1000 filiaal hier in Zwolle. Iedereen overkomt dat wel eens. Je staat voor een schap te kijken wat je moet hebben, en hebt de winkelwagen dwars in het pad staan. Heb ik ook wel eens gehad. Als dan iemand vraagt: 'Mag ik er even langs?', dan zei ik altijd: 'o sorry....ja natuurlijk.' Mijn man reed eens in een C1000. Een vrouw had de kar dwars in het pad staan. Mijn man vroeg: 'mag ik er even langs?' De vrouw keek minachtend en zei kortaf: 'u ziet toch dat ik nog sta te kijken?!' De bedrijfsleider hoorde en zag het. Hij liep naar de vrouw en zette de kar aan de kant. Tut hola werd pissig en zei: 'ik begrijp niet dat u die dingen toe laat in uw winkel.' Ja hallo!....We zitten voor de lol met

onze krent op zo'n ding nou goed! De bedrijfsleider zei: 'Ik wil dat u nu de winkel verlaat. U hoeft hier geen boodschappen meer te komen doen.' Hulde voor die man!

Een paar leuke opmerkingen van kleine kinderen. Ze zijn zo heerlijk spontaan en eerlijk. Ik stond eens voor de kassa in de supermarkt. Het was druk, dus dat werd lang wachten. Achter mij stond een moeder met een klein meisje op een roze driewieler. Ik zei tegen het meisje: 'wat heb jij een mooie fiets zeg.' Het kind keek ernstig naar de scoot. En ineens flapt ze er uit: 'en jouw fiets heeft rare wielen!' Ik schoot in een deuk van het lachen.

De moeder kreeg een rood hoofd en zei: 'sorry hoor.' 'Ach dat geeft toch helemaal niks', zei ik lachend. Deze is ook leuk. Weer stond ik eens voor de kassa. Achter mij stonden een vader en zijn zoon. 'Die mevrouw heeft een miniauto', sprak het kind. 'Dat is geen auto; dat heet een scootmobiel', zei de vader. 'Nee het is een auto', zei het kind eigenwijs. Ik zat te glimlachen. 'Zoek de uitlaat maar eens', zei de vader. Het kind bedacht zich geen moment en ging languit op de buik liggen. 'Wat raar... het heeft geen uitlaat', zei het kind. Ik draaide me om en zei: 'dat heeft ie niet nodig, want hij rijdt op stroom.' De vader mengde zich in het gesprek en zei: 'het rijdt op batterijen. Net zoals jouw speelgoedautootjes.' De jongen zei: 'dat bestaat niet! Zulke grote batterijen zijn er niet!' Ik schoot vreselijk in de lach. Heerlijk zijn zulke belevenisjes.

In Nederland zijn talloze instanties die mensen aan de rand van de samenleving helpen, begeleiden, medicijnen of een behandeling geven, structuur en daginvulling verzorgen, tegen zichzelf of anderen beschermen, berechten, juridisch begeleiden en eventueel bestraffen. In deze tak van zorg gaat ongelooflijk veel mankracht en geld om. Deze instanties komen echter pas in actie als het drastisch mis is gegaan. Eerst lijkt er kwaad te moeten geschieden, vaak onherstelbaar, voordat ook maar één officieel daartoe gerechtigde organisatie ingrijpt. Zo was het twintig jaar geleden, en zo is het nu nog.

Berecht, veroordeeld... en toen?

Hij oogt stoer, met piercings in wenkbrauw, neus, lip en oor, een paardenstaart en een grote snor, gezeten op zijn quad. Maar de blik in zijn ogen is berustend, verstild. Zeventien jaar geleden bracht Peter de Vries zijn vriendin Alide van Eerten om het leven. Hij kreeg vijf jaar gevangenisstraf met TBS. In april is die TBS met een jaar verlengd.

■ Onlangs toog Peter op z'n quad vanuit Groningen richting Zwolle. Daar zou de rechtbank bekijken of de TBS met nog een jaar verlengd zou worden. Inmiddels heeft de rechter gevonnisd dat dit inderdaad het geval is. 'Volgens de psychologen is er nog sprake van delictgevaarlijkheid, alhoewel men niet kon aangeven waar dat op was gebaseerd', vertelt Peter. 'Ik heb inmiddels wel onbegeleid verlof en ik kan in de weekeinden zijn gang gaan.' Vanuit de Van Mesdagkliniek in Groningen werkt hij drie dagen per week bij een bedrijf in Donderen. 'Ik heb een mooie baan gevonden op een loonbedrijf, waar ik werk met machines, trekkers en shovels en dergelijke. Ze kennen mijn achtergrond en ze zijn 100% over mij te spreken. Ik zit er nu eerst drie maanden voor proef, maar ik denk wel dat ik er kan blijven.' Peter en oprichter van De Herberg Joop van Ommen vertellen hoe het zeventien jaar geleden zover heeft kunnen komen.

SLECHTE START

Joop kent Peter van haver tot gort. 'Hij en Alide woonden in die periode bij mij achter de sporthal', vertelt hij. 'Peters leven bestaat uit een en al ellende. Hij werd door zijn moeder, een Amsterdamse hoer, als baby te vondeling gelegd. Helemaal verwaarloosd en uitgedroogd werd hij gevonden en naar het ziekenhuis gebracht. Z'n hersens hebben daar een enorme opdonder van gehad. Hij kwam bij pleegouders op een boerderij in Steenwijk terecht.' Peter: 'het waren goede pleegouders. Maar toen mijn pleegmoeder ongeneeslijk ziek werd, ging met mis met mij. Ik vloog een leraar aan, die weigerde mij naar haar in het ziekenhuis te laten gaan. Als gevolg daarvan

moest ik naar de jeugdgevangenis. En daar heb ik drugs leren gebruiken.' Hij staart in de verte. 'Mijn echte moeder kwam daar nog een keertje langs, met shag, geld en kleding. Ik was een jaar of zeventien. 'Eruit', heb ik gezegd. Ik wilde niks met haar te maken hebben en ik heb haar ook nooit weer gezien.'

DAKLOOS

Op z'n 21ste kwam Peter vrij. 'Ik heb in de binnenvaart gezeten, maar dat was niks. In Zwolle ben ik van het schip af gestapt. Daarna heb ik een tijdje als uitzendkracht bij Scania gewerkt, maar dat hield op toen er geen werk meer was. Uiteindelijk moest ik m'n huis uit omdat ik de huur niet meer kon betalen. En toen ben ik naar Joop gegaan. Het voelde alsof ik thuis kwam.' Inmiddels had hij Alide leren kennen. 'Ze konden niet met en ze konden ook niet zonder elkaar', herinnert Joop zich. 'Ze waren heel erg aan elkaar gewaagd. Ik heb wel gezien dat ze elkaar met ijzeren staven te lijf gingen. En een uur later was het weer halleluja en reed hij haar op een stoel op een bakfiets rond door de stad.' Destijds leefde Joops moeder nog. 'Peter kon geen kwaad doen in haar ogen. Ze hoefde maar te kijken of hij stond voor elkaar. Hij was heel handig en technisch. Alles wat je vroeg kon hij voor je maken. Maar ja, hij was en bleef een ratje. Ik heb wel eens 150 autoradio's onder en achter z'n bed gevonden.' 'Joop was als een vader voor ons', zegt Peter. 'Hij sprak onze taal. En hij probeerde altijd te voorkomen dat we drugs gebruikten. Dan ging hij pas naar huis als de coffeeshops dicht waren. Maar wij wisten altijd nog wel ergens aan wiet te komen.'

VLAM IN DE PAN

Alide en Peter kregen een zoontje. Toen het jongetje na een half jaar overleed aan wiegendood, ging het helemaal bergafwaarts met de twee. Hun relatie werd steeds turbulenter. Ze gingen uit elkaar en zochten elkaar weer op en gingen dan weer met ruzie uit elkaar. En ondertussen ging het drugsgebruik maar door. 'Hij was al depressief en van slag, en die rottroep maakte het er alleen maar erger op', vertelt Joop. 'Dan ging er iets mis in dat koppie van hem, dan sloeg de zender op tilt. Depressie, woede, razernij. En rond kerst werd het allemaal natuurlijk nog veel zwaarder. Dan wist hij niet meer waar hij mee bezig was. Dan zat hij tegenover me en drukte hij de peuk zo naast de asbak uit. Was ie helemaal van de wereld. Je kon gewoon aan zien komen dat hij zou exploderen. Ik had de politie gebeld en de officier van justitie en de psychiater, ik lag op de knieën om hulp, maar niemand greep in.' En op oudejaarsdag in 1994 ging het helemaal mis. 'Diezelfde week had hij nog met koeienletters op de A28 geschilderd: Alide, I love you. Maar op die laatste dag van het jaar vloog de vlam in de pan.' 'Ik leefde in een roes', vertelt Peter. 'Ik zag het allemaal compleet niet meer zitten. Op die oudejaarsdag kwam ik in de caravan waar ik toen woonde, en ik vond een briefje van Alide. Ze wilde me spreken. Ik ging naar haar toen en we kregen weer ruzie over ons zoontje. Ze zei dat ze een andere vriend had. Ze zei dat ik beter op had moeten letten, dat het niet gebeurd zou zijn als ik het allemaal anders gedaan had, en dat het mijn schuld was. Toen sloegen bij mij de stoppen door.' Peter bracht Alide met een groot aantal messteken om het leven. →

EXCUSES

‘Ik heb al die ontwikkelingen meegemaakt’, zegt Joop. ‘Je kon het gewoon zien gebeuren allemaal. Maar ja, ik stond erbij en ik keek er naar. Niemand wilde me helpen. Achteraf riep iedereen dat het absoluut niet had mogen gebeuren en wilde men wel publiekelijk de excuses aanbieden. Maar ja, wat heb je daaraan?’ Peter weet niet wat hem zou hebben geholpen op dat moment. ‘Ik had op de boerderij bij mijn pleegouders alleen maar leren werken, keihard werken. Ik kon niet praten over gevoelens, ik kon helemaal niet met vrije tijd omgaan, ik had geen uitlaatklep. Ik was helemaal alleen en in mijzelf gekeerd.’ Inmiddels is Peter erg veranderd, zegt hij. ‘Ik kan veel beter verwoorden wat er in mij omgaat en krop de dingen niet meer op. Voor wat ik heb gedaan ben ik veroordeeld: gevangenisstraf met dwangverpleging. Ik heb op de longstay gezeten, een eindstation waar normaliter niemand meer uit komt, maar dat is me wel gelukt. Nu hoop ik van mijn TBS af te komen. Volgend jaar wordt de situatie opnieuw beoordeeld.’

Joop en Peter hebben een band. ‘Ik praat nog net zo met hem als vroeger’, zegt Joop. ‘Voor mij is hij Peter, geen moordenaar. Natuurlijk keur ik niet goed wat hij gedaan heeft. Maar ik heb hem nooit laten vallen. En waarom niet? Omdat we, als we het over schuldigen hebben, ook nog eens om de hoek moeten kijken wie er nog meer schuldig zijn. Ik heb dus wel op de knieën gelegen om hulp. En als je niet wilt helpen, moet je niet gaan lopen roepen achteraf. En het is nog steeds gaande. Ik maak me nu nog elke dag druk over mensen die hier rondlopen, die knetter-, knéttergek zijn, en die nergens terecht kunnen. De psychiater zegt letterlijk: als ie wat gedaan heeft moet je maar bellen. Tja. Dan moeten we dus wachten op een explosie, zoals bij Peter.’

COLUMN JOOP VAN OMMEN,
GRONDLEGGER VAN DE HERBERG

De psychiáters moeten in
behandeling

■ Als je het verhaal hier naast leest, als je kijkt naar wat er voor drama in Alphen aan de Rijn is gebeurd, en als je kijkt naar wat voor mensen met psychische stoornissen er in de daklozenopvang zitten, dan vraag je je af wat er in dit land eigenlijk aan de hand is. De Herberg en de WRZV-sporthallen en heel Zwolle trouwens, worden de laatste tijd geterroriseerd door een man die totaal de weg kwijt is. Schizofreen en sterk als een beer. Hij is de laatste jaren al heel wat mensen aangevlogen en hij heeft al heel wat dingen vernield. Hij jaagt iedereen angst aan, we moeten de deuren hier op slot doen en kunnen nauwelijks onze klanten ontvangen. Maar als je de politie belt nemen ze hem niet eens mee. Terwijl een agent van diezelfde politie tijdens een partijtje zaalvoetbal een spugende medespeler in de houdgreep nam en hem vertelde dat ie aangehouden was. De scheidsrechter hoefde zich er volgens hem niet mee te bemoeien. Als het dan zo makkelijk is om iemand aan te houden, waarom gebeurt dat dan niet als het echt nodig is? Ik weet trouwens niet of die politieagent wel het recht in eigen hand mocht nemen tijdens een voetbalwedstrijdje. Wie weet verschijnt ie de volgende keer met uniform en pistool in de zaal.

Maar goed. Intussen zitten wij met een groeiend aantal mensen dat medische behandeling nodig heeft. Mensen die onberekenbaar zijn en af en toe gigantisch kunnen exploderen. Zij horen niet in een daklozenopvang. Zij horen opgenomen te worden in instellingen waar ze tot rust kunnen komen en gecontroleerd medicatie krijgen. Zodat de samenleving geen gevaar loopt, en zodat de mensen die daadwerkelijk in een daklozenopvang thuis horen, daar niet uit angst voor de agressie weg vluchten en weer onder de brug gaan zitten. Vroeger had je inrichtingen voor mensen met psychische aandoeningen die niet voor zichzelf konden zorgen. Die leidden daar met behulp van therapieën en medicijnen een menswaardig bestaan. Nu worden ze op straat gesmeten, met alle gevolgen van dien. Ze schreeuwen op allerlei negatieve en agressieve manieren om aandacht, maar niemand luistert. Af en toe gaan ze een nachtje de cel in, de rechter wacht op advies van de psychiater, maar die zegt: ‘och, het valt nog wel mee’. Of die zegt letterlijk: ‘pas op, hij is gevaarlijk, maar we kunnen pas ingrijpen als er daadwerkelijk iets is gebeurd. Bel dan maar weer.’ Zoals bij die bewuste man gebeurde die nu deze buurt onveilig maakt. Dus de gestoorde staat weer op straat en de heleboel begint weer van voren af aan. Totdat er écht iets gebeurd. En dan is het te laat. Dat kan toch niet zo? Ik heb er geen goed woord voor over. Kijk, als je het mij vraagt wordt het tijd dat de psychiáters eens in behandeling gaan.

AFSCHEID NEMEN

Vandaag heb ik de laatste redactievergadering bijgewoond van de Herbergkrant. ‘Partir c’est un peu mourir’, zeggen de Fransen en inderdaad sterft er iets bij een afscheid.

Ruim twee jaar geleden kwam ik voor het eerst op de Herberg. Deze opvangplek bestond toen nog uit een aantal containers die achter de WRZV-hallen waren neergezet door Joop van Ommen als uiting van zijn warme hart voor dak- en thuislozen, mensen in nood en iedereen die een beroep deed op een stukje barmhartigheid. Op de dag van mijn sollicitatie bij de RIBW IJssel-Vecht -de zorgverlenende instantie die werkt ten behoeve van de bewoners- liep ik een aantal uren mee. Het was een in-koude dag, de kou zat in mijn botten toen ik thuiskwam. Maar tegelijkertijd was ik diep onder de indruk van de zorg, aandacht en toewijding van de mensen die er werkten en die ermee verbonden waren. Ik kwam thuis met koude botten en een warm hart. Ik was aangenomen en zei overtuigd ja. In de anderhalf jaar dat ik er heb gewerkt, zijn we overgegaan van de containeropvang naar een prachtige nieuwe voorziening ‘de Herberg’. Ook toen was er sprake van een afscheid: niet gemist wordt de koude winterperiode, maar wel de prachtige lente- en herfstdagen, de zomerse dagen met de schaduw van de bomen van het nabijgelegen kerkhofje. Een ander verschil is de intensiteit van ruzies en conflicten,

agressie en vechtpartijen. Op de oude Herberg was het dan zo dat iedereen zich ermee bemoeide als er iets speelde. Dit kon ook haast niet anders, want men zat zo dicht op elkaar dat er niets gemist werd als ergens plotseling werd geschreeuwd of als er klappen vielen. De invloed van alcohol of drugs of de overweldiging door eigen problemen, zodat het allemaal even te veel werd, deed de rest. Natuurlijk komt het ook voor in de nieuwe Herberg. Ach, we zijn allemaal mensen: zó zijn we wat, maar enkele stormen of tegenslagen, een ziekte die je niet kunt overwinnen, kunnen veroorzaken dat je afscheid moet nemen van alles wat je lief is. Het leven breekt je bij de handen af...

De Herbergkrant is een prachtig medium: daar komen mensen elkaar tegen die hebben leren leven nadat ze afscheid hebben moeten nemen. Vaak moet je iets hebben meegemaakt, zelf gebroken zijn voordat je open kunt staan voor mensen die extra zorg en aandacht nodig hebben. En dan niet weer afscheid nemen, want eigenlijk houden we niet van afscheid nemen...

WIEBE DIJKSTRA
oud-teamcoördinator Herberg en oud-redactielid Herbergkrant

RIBW GROEP OVERIJSSSEL

De RIBW Groep Overijssel is een bestuursstichting die de RIBW Twente en de RIBW IJssel-Vecht aanstuurt en faciliteert. Op die manier willen we zorg dragen voor een samenhangend begeleidingsaanbod in Overijssel op het gebied van wonen, werken en welzijn voor mensen met psychische problemen.

Het is voor mensen met een psychische problemen vaak moeilijk om sociale contacten en relaties op te bouwen en om werk te vinden of te behouden. Soms hebben ze te maken met stigmatisering. In onze visie hebben deze mensen recht op ondersteuning om als gelijkwaardig burger in de samenleving mee te kunnen doen. Wij willen de cliënt helpen de regie op zijn leven weer in handen te

krijgen en zo inhoud en richting te geven. Dat doen we door hem te ondersteunen en faciliteren, zodat hij zijn autonomie kan versterken, zijn eigen keuzes kan maken en meer kansen kan creëren op een betere kwaliteit van leven.

De werkmaatschappijen RIBW IJssel-Vecht en RIBW Twente beschikken over woningen, activiteitencentra, werkstations, ontmoetingshuizen en kantoren in Steenwijk, Kampen, Zwolle, Raalte, Lemelerveld, Ommen, Hardenberg, Deventer, Enschede, Oldenzaal, Hengelo, Borne, Almelo, Haaksbergen, Losser en Nijverdal. Daarnaast wordt in de hele regio begeleiding geboden aan zelfstandig wonende cliënten. Kijk voor meer informatie op: www.ribwgroepoverijssel.nl

De kunst van positief leven

Er was een tijd waarin iedereen dacht dat Sandra Tibbe niet lang meer zou leven. Ze was verslaafd aan alcohol en drugs, ze spoot en ze woog niet meer dan 42 kilo. Nu woont ze begeleid bij de RIBW. Ze is al vijf jaar clean en ze leidt een InTact zelfhulpgroep voor verslaafden.

De koffie is klaar in het gezellige, nette RIBW-flatje waar Sandra (41) woont. Naast de computer staan foto's van Sandra's 19-jarige dochter Lisa en haar 17-jarige zoon Mike.

'Ik ben samen met de RIBW bezig om een eigen woning te zoeken', vertelt Sandra. 'Een huis met meerdere slaapkamers, zodat Mike weer thuis kan wonen. Hij zit in een leefgroep van Jarabee Jeugdzorg. Lisa heeft een verstandelijke beperking en woont beschermd bij zorginstelling Aveleijn.' Sandra wil het verleden achter zich laten. En dat lukt haar aardig.

Ooit was het heel anders. 'Toen ik 26 was bleek ik een borderline stoornis te hebben', vertelt Sandra. 'Met van die turbulente emotiestormen. Er zijn geen medicijnen voor. Ik gebruikte alcohol en drugs als zelfmedicatie. Lisa was vijf, Mike was drie, hun vader was al voor de geboorte van Mike vertrokken. Ik woog nog maar 42 kilo en ik kon niet meer. De mensen om mij heen hadden zoiets van: die kunnen we eerdaags begraven. In overleg met mijn familie is besloten de kinderen uit huis te laten plaatsen, zodat ik in behandeling kon gaan. Ik kwam in de reguliere hulpverlening terecht en zolang ik binnen zat en niet alleen was, ging het goed. Maar ja. Dan kom je eruit en word je weer op jezelf teruggeworpen. Ik heb dat een paar keer geprobeerd, maar het lukte niet. Ik wilde veel te snel.'

Na een periode van in en uit klinieken kwam Sandra vier jaar geleden bij de RIBW terecht. 'Op een gegeven moment moet je een keuze maken. Ik zat maar in die borderline-dramadriehoek: in die rol van slachtoffer, aanklager of redder, met alle dramatische gevolgen van dien. Toen besloot ik om daar uit te stappen, positief te gaan denken en me met de toekomst bezig te houden. De VERS-training (Vaardigheids Emotie Regulatie Stoornis) heeft me daar ook heel erg bij geholpen. Die werkt met het pannetjes-model: in pannetje 1 is alles kalm en zit je goed in je vel, maar in pannetje 5 is het crisis, kookt alles over en gebeuren er rampen. Voordat je bij pannetje 5 aankomt, in pannetje 3 bijvoorbeeld, moet je al pas op de plaats maken. Even stoppen. Ik ga dan een eind wandelen, naar de kinderboerderij of zo.' Sandra leerde beter voor zichzelf te zorgen. 'De RIBW was een goede, veilige keuze. Ik kom hier helemaal tot rust.' Elke week komt er een woonbegeleider langs om te kijken hoe het gaat. 'Je stelt doelen op zoals bijvoorbeeld clean blijven, op tijd aan de bel trekken, structuur vasthouden, hobby's oppakken. Op dit moment begeleidt men me naar een zelfstandige woning.' Sandra heeft gesolliciteerd naar een werk/scholingsplek bij de RIBW. 'Een dag per week naar school en vier dagen werken. Lijkt me geweldig!'

'Ik woog nog maar 42 kilo en ik kon niet meer.'

Stilzitten is niets voor Sandra. In de afgelopen jaren deed ze een studie Randgroepjongerenwerk in Zwolle, ze gaf samen met een woonbegeleidster de cursus Op Zoek naar Zin aan RIBW-clieënten, ze helpt een buurtbewoner van de drank en sinds een paar jaar leidt ze een InTact zelfhulpgroep voor verslaafden van Tactus, die overal in de regio te vinden zijn. 'Eerst was ik gewoon lid van een groep hier in Enschede, maar toen men in Deventer een groepsleidster zocht, ben ik daar naar toe gegaan. Het is een groep met zeven mannen, die allemaal via Tactus of een kliniek bij InTact terecht zijn gekomen.' Iedereen met een verslaving kan naar zo'n InTact-groep stappen. 'Ik heb eerst als groepsleider een gesprek met een potentiële kandidaat en dan kan hij gewoon aanschuiven in de groep. In het eerste uur bespreken waar we tegenaan gelopen zijn en of er moeilijke momenten zijn geweest. In het tweede uur behandelen we een thema. Zoals het opbouwen van een netwerk of grenzen stellen bijvoorbeeld. Het mooie van InTact is de erkenning en der herkenning. Iedereen weet waar hij het over heeft en daarom kun je elkaar helpen. En niet ook de naasten van verslaafden kunnen er terecht.'

Sandra staat heel anders in het leven dan een paar jaar geleden. 'De RIBW heeft me geholpen, InTact heeft me geholpen, mijn familie heeft me geholpen. Maar ik denk dat het belangrijkste is dat je jezelf helpt. Er was een bepaald moment waarop ik besloot om positief in het leven te gaan staan. Om te genieten van alle kleine stapjes en succesjes die ik boekte. Ik merkte dat die me een kick gaven. Maar je moet wel kracht hebben om uit die goot te komen. Ik denk dat ik wel een doorzetter ben, dat heb ik van mijn moeder geërfd. Die heeft twee keer kanker overleefd en vorig jaar is ze nog aan haar hart geopereerd. Ik ben zo heel erg blij dat ze nu meemaakt dat het goed met mij gaat.' Is Sandra gelukkig? 'Ik had nooit gedacht dat ik dit ooit nog eens zou zeggen, maar inderdaad. Ik ben een stuk gelukkiger dan vroeger.'

Woonconcept is een van de woningcorporaties die Daklozenopvang De Herberg mede mogelijk heeft gemaakt. 'Ik vind dat wij er moeten staan, zeker voor mensen die in de problemen zitten. Als we niet helpen gaan er groepen naar de verdoemenis', zegt Hedzer van Houten, die tot 1 april met hart en ziel directeur was van Woonconcept.

Samenwerken is de sleutel tot succes

■ Maatschappelijke betrokkenheid kun je Woonconcept in Assen, Hoogeveen, Meppel en Steenwijkerland zeker niet ontfangen. De woningcorporatie voorziet bijvoorbeeld in multifunctionele centra en kinderdagverblijven, gezondheidscentra en dagbestedingsruimtes. 'Woonconcept doet veel meer dan alleen maar de eigen woningen beheren', legt Van Houten uit. 'We zetten ons samen met andere partijen in voor leefbaarheid. Niet alleen met vastgoed, maar ook met infrastructuur, buurtwerk, woon- en buurtbeheer, veiligheid, activiteiten voor senioren en mensen met een beperking, noem maar op.' Die betrokkenheid stopt niet bij des vaderlands grenzen. 'We ondersteunen ook projecten in Zuid-Afrika, Slowakije en Hongarije. Daar bieden wij personele ondersteuning om onze kennis te delen. Op die manier kunnen we een steentje bijdragen in landen die het heel erg nodig hebben.'

SCHERP VAN DE SNEDE

'Bij die maatschappelijke taak die wij voor onszelf weggelegd zien, hoort ook daklozenopvang', stelt Van Houten. 'Toen men mij vroeg om te participeren in De Herberg, ben ik een kijkje gaan nemen achter de WRZV-hallen in Zwolle, waar de daklozenopvang toen nog gevestigd was. Ik zag allemaal containers en daar was ook Joop van Ommen. Hij vertelde dat hij daklozen vanuit de grond van zijn hart opving en dat hij daarvoor alles zou doen wat nodig was, ook al moest het op het scherp van de snede. Schitterend vond ik dat. Niks bureaucratie, niks oeverloos overleggen, gewoon recht door zee en recht voor z'n raap. Heerlijk! Daarom doe ik ook mee. Ik zit heel vaak op één lijn met Joop, ik hou wel van die burgerlijke ongehoorzaamheid. Toen bijvoorbeeld iedereen eind jaren 90 in de maag zat met de tentvluchtelingen in Dwingeloo, en elke gemeente de deur dicht klapte, hebben wij ze in een pand in Hoogeveen gehuisvest. Het ministerie zei dat dat niet gepast was voor een woningcorporatie, maar ik vond dat we twaalf mensen midden in de winter niet in de kou mochten laten slaan. En zo hebben we dat ooit ook gedaan voor Joegoslavische vluchtelingen.'

MEERDERE KANSEN

Van Houten is sterk betrokken bij de zwakkeren in de maatschappij. 'Ons adagium is dat we gaan voor de kwaliteit van leven van ieder mens. Daarom investeren wij in deze doelgroep. Niemand hoeft op straat te slapen. Kijk, als het ooit je eigen zoon of dochter overkomt, dan ben je blij dat er mensen zijn die hen willen helpen. Daarnaast heeft elke woningcorporatie te maken met lastige huurders, overlast, huurachterstand. Het eerstekansbeleid is dat de huurder een waarschuwing krijgt. Tweede kans is dat de huurder samen met de Stichting Welzijn begeleid wordt naar óf een andere woning óf terug naar de oorspronkelijke woning. Derde kans is begeleid wonen in een van onze panden

waarin het Leger des Heils mensen helpt om weer terug te keren naar de maatschappij. En het vierdekansbeleid betreft bijvoorbeeld wonen op speciale locaties in van die containers zoals in Kampen. Vierdekansbeleid is natuurlijk ook De Herberg, een prima initiatief. Als ik die nieuwe Herberg zie, dan ben ik er best wel een beetje trots op dat ik daaraan meegewerkt heb.'

OVER DE BALK

Wat Van Houten betreft is samenwerken de sleutel tot het succes. 'Samenwerken bestaat uit vier peilers: vertrouwen in elkaar, respect voor elkaars rollen, transparantie in wat je doet en de bereidheid om wat autonomie in te leveren. Dat laatste blijkt vooral voor gemeenten nogal lastig te zijn. Ambtenaren denken in hokjes en hebben nooit gehoord wat samenwerken is. Kijk maar eens naar wat er

allemaal in Nederland over de balk wordt gesmeten omdat iedereen z'n eigen territorium wil houden, niet de meerwaarde wil zien van samenwerking. Ik vind dat niet alleen heel schandig, maar ook onbegrijpelijk. Het kost de NV Nederland klauwen vol met geld. De onbetrouwbaarheid van de politiek en het gebrek aan kwaliteit van het ambtelijke apparaat heeft ons als woningcorporatie tussen de 15 en 20 miljoen euro gekost. Mijn medewerkers worden er gek van. De betere gemeenten daargelaten, zoals Steenwijkerland, waar een geweldige burgemeester als Hayo Apotheker heel veel goed heeft gedaan.'

Hedzer van Houten is inmiddels met pensioen. 'Vijfentwintig jaar lang heb ik me ingezet en WoonConcept op de kaart gezet als een woningcorporatie met een groot sociaal hart. Zo'n bepaalde cultuur is persoonsgebonden, ik heb dat van huis uit meegekregen. Mijn moeder bezocht op haar 86ste nog mensen van wie zij dacht dat die wel wat gezelschap konden gebruiken. En dat sociale heb ik ook. Ik draag bij waar ik kan en dat zal ik altijd blijven doen. In Hoogeveen hebben wij mede een multifunctioneel centrum gerealiseerd en als ik zie hoe mensen met een verstandelijke beperking daar opleven door de volwaardige baan die ze daar hebben gekregen, en hoe blij en gelukkig ze daarmee zijn, dan emotioneert me dat. Daar doe ik het voor. Men klopt niet gauw voor niets bij ons op de deur. Ik vind dat wij er moeten staan, zeker voor mensen die in de problemen zitten. Die moeten wij helpen, vooral met de huidige verharding in de maatschappij, want anders gaan er groepen naar de verdoemenis. En dan heb je pas echt problemen. Ik hoop van harte dat het sociale aspect in de loop der jaren zal blijven. Mijn opvolgster is Sandra Korthuis. Ik heb er alle vertrouwen in.'

De Herberg wordt mede mogelijk gemaakt door de volgende woningcorporaties:

- Woonconcept Meppel
- SallandWonen Raalte
- Beter Wonen Vechtdal in Hardenberg
- Wetland Wonen Vollenhove
- Woningstichting Vechthorst Dalfsen
- Beter Wonen IJsselmuiden
- Woningstichting SWZ Zwolle
- Woningstichting Openbaar Belang Zwolle
- DeltaWonen Zwolle.

Ik sta helemaal achter De Herberg. Gemeenten zijn er bij gebaat, inwoners, middenstand, iedereen eigenlijk. Het biedt daklozen een plekje zodat er minder overlast is in de samenleving.'

T 038-422 61 29 • E info-wrzv@planet.nl

INGEZONDEN

God dank voor mensen die hun hart laten spreken

Sinds enige tijd ontmoet ik daklozen bij de supermarkt in Nijverdal. Vaak staan ze er dagenlang van 's morgens tot 's avonds in de kou. Er zijn niet veel mensen die ze zien staan en al helemaal niet om iets te geven. Wat mij het meest verbaast is de harteloosheid van de mensen. Ze komen met karretjes vol de supermarkt uit, maar hebben nog geen 2 euro over voor deze mensen. Ook als het vriest dat het kraakt, moeten ze nog buiten staan, onze huisdieren hebben het nog beter in de mand achter de kachel. Ik begrijp niet dat ze van de manager van de supermarkten niet even binnen mogen komen om op te warmen en iets te eten in een warme omgeving. Vandaag maakte ik een praatje met een jonge man. Wij gaven hem twee euro en even later kwam hij bij ons met de vraag hoe duur een tandarts is. Hij had al twee maanden erge kiespijn. Twee maanden, nu vraag ik me toch af of er dan niemand is die zo'n jongen advies kan geven of helpen. Wij hebben besloten hem naar de tandarts te brengen en de kosten ervan te betalen. Bij de tandarts waren ze stomverbaasd, maar ze besloten hem te helpen. Hij had al twee maanden rond gelopen met een ontstoken kies en die moest getrokken worden, allemaal erg pijnlijk en verdrietig dat een jonge jongen van net twintig jaar al weer een kies moet missen. De tandarts besloot om de rekening zelf te betalen! God dank zijn er nog mensen die hun hart laten spreken. Wij hebben hem mee genomen naar ons huis en een paar uur verzorgd, totdat hij weer een beetje boven jan was.

Dit wilde ik even kwijt, het ging mij erg aan mijn hart.

Met vriendelijke groet,
mw. E. hengstman

Gebedje

Heer, geef mij luisterende oren, om uw woord te kunnen horen en om mensen te kunnen verstaan.

Geef mij opmerkelijke ogen, waarmee ik mijn blik kan richten op U en waarmee ik kan omzien naar anderen. Geef mij bereidwillige handen om uw wil te doen en om anderen van dienst te zijn. Geef mij een ruim hart, om uw liefde te ontvangen, en van uw liefde te kunnen delen met velen.

Mevr. L. Broersma-Groenewoud

INGEZONDEN

Hoe is het met Milenko?

Wij mijn vrouw en ik zijn na het lezen van de herbergkrant erg geraakt door het verhaal van Milenko!!! Bij deze willen wij hem graag laten weten dat hij in onze gedachten is en dat wij voor hem zullen bidden. Maar niet alleen dat, wij zouden hem ook graag willen helpen alleen weten we niet goed wat te doen? Kunt u in ieder geval dit briefje aan hem laten lezen zodat hij weet dat er mensen zijn die aan hem denken. Wij hopen op een tegenbericht van u en wensen uw organisatie succes en de zegen van onze lieve Heer. groeten van Agata en Jan Langkamp

Naschrift:

Onlangs is Milenko door de Vreemdelingenpolitie opgepakt en terug naar Kroatië gestuurd. Wij hebben daarna (nog?) niets van hem vernomen. We hopen dat de angst dat hij daar naar de gevangenis zou moeten niet reëel is gebleken en voort is gekomen uit zijn posttraumatische stresssyndroom. We hopen dat hij eindelijk is herenigd met zijn oude moeder en dat het goed met hem gaat. De redactie

PORTRET

'Ik heb hem op de knieën gedankt'

Theo is 52 en woont in de Herberg. 'In mijn leven heb ik zes banen gehad. Ik was behanger, schilder, verhuizer, ramenlapper, fabrieksarbeider en chauffeur. Maar ja, ik werd te oud. Jongere mensen waren goedkoper. Ik kwam op straat terecht toen mama overleed na een beroerte. Papa kon het alleen niet meer aan en ging naar het verpleeghuis. Hij vroeg of ik een erfenis wilde hebben, maar wat moet ik met geld? Geef dat maar aan de arme kindertjes in het buitenland, die het hard nodig hebben. Ik hoef geen geld. Nu zijn allebei mijn ouders overleden en dat was een wereld vol verdriet voor mij. Ik ging drinken en niks interesseerde me meer. Ik dacht, als het zo moet dan pleeg ik zelfmoord. En toen hebben ze me naar een herstellingsoord gebracht. Ik heb alle klinieken van Nederland gezien en ik heb zestien keer gezeten. Elke keer kwam ik weer op straat en dan sliep ik onder afdakjes en in portieken. Op een gegeven moment zei de politie: 'ga maar naar Joop'. Ik dacht: hoe kan ik nu bij die man aankloppen. Maar ik mocht blijven in de woonwagens en ik kreeg lekker eten en daarom heb ik hem op de knieën gedankt en voor hem gebeden. De laatste keer dat ik in het huis van bewaring heb gezeten, was toen ze van de oude naar de nieuwe Herberg gingen verhuizen.

Ik had iemand in elkaar geslagen en ik had ingebroken bij de GGD, omdat ik een kop koffie wou en ze daar een koffieautomaat hebben. Ooit kwam ik op een forensisch psychiatrische afdeling terecht en daar zeiden ze: 'Theo, jij bent helemaal niet gek! Je bent alleen maar voor tien procent schizofreen en daar gaan we je wat medicijnen voor geven.' Bij die medicijnen mag ik echt niet drinken, anders gaat het niet goed. Toen ik de laatste keer vrij kwam, wist ik niet wat ik moest doen. Ik kon niet meer achter bij Joop terecht, maar toen kwam ik dus bij de nieuwe Herberg. Ik dacht: 'wat nou dan!' Maar ik woon er nu en ik heb een eigen badkamer. Ik heb nog nooit een eigen badkamer gehad. Ik heb een televisie en mijn hobby's zijn boksen, voetbal en formule 1-wagens.

Ik weet nog dat we ooit op Rudi Lubbers hadden gewed toen die tegen Muhammed Ali bokste, en hij won! Rudi Koopmans kon er ook wat van. Vroeger ging ik altijd boksen kijken. Ik had een heel mooi leven tot mijn ouders stierven. Maar nu in De Herberg heb ik het ook goed. Ik ben veel minder agressief geworden nu ik een eigen kamer heb. Ik ga elke zondag naar de kerk in de Peperbus, het symbool van Zwolle. Ik probeer me aan de tien geboden te houden. Soms mislukt dat wel eens, maar toch. Ik wil niet meer in de gevangenis te komen, want na zestien keer is het wel mooi geweest. Joop van Ommen heeft me uit de pleuris geholpen. Als hij er niet was geweest, was ik vast al dood geweest.'

COLUMN LEEN VAN RIJ

■ Joop van Ommen richtte in het midden van de jaren '70 de Woensdag Recreatie Zaalvoetbal Vereniging (WRZV) op, onder andere voor de 'jongens van de straat', om jeugdcriminaliteit tegen te gaan. In 1988 werden de WRZV-hallen gebouwd. De totstandkoming was het resultaat van een constructieve samenwerking met Leen van Rij, destijds directeur van de SAVO (nu woningcorporatie deltaWonen). Met de realisatie van de hallen werd de Stichting Sporthallen WRZV (SSW) opgericht. Leen van Rij, altijd betrokken met de medemens, werd voorzitter en bleef dat bijna twaalf jaar, in voor- en tegenspoed. De WRZV-hallen werden een ontmoetingsplaats voor de meest uiteenlopende groepen mensen. Randgroepjongeren, gehandicaptensporters, kerkdiensten, verenigingen,

alternatief gestraften, mensen in de knel en daklozen. Uit die opvang is uiteindelijk in 2009 De Herberg ontstaan, een spiksplinternieuwe daklozenopvang met als unieke specialiteit: iedereen is welkom. Leen van Rij deelde lief en leed met Joop van Ommen. Nu, meer dan tien jaar later, verwoordt hij een van de conclusies die hij destijds trok, en die nog steeds zeer actueel is:

WAAR EEN WIL IS, IS EEN WET

'Als ik terugblik op die tijd als voorzitter van de Stichting Sporthallen WRZV, denk ik: wat waren de ideeën vooruitstrevend en enthousiast, maar wat werden we ook vaak tegengewerkt. Waar een wil is, is een weg, luidt het spreekwoord. Maar vaak blijkt de stelling van overheidswege te worden omgebogen tot: waar een wil is, is een wet. Tussen droom en daad staan wetten in de weg en praktische bezwaren. Die bevinding werd door Willem Elsschot in een heel andere context geschreven, maar blijkt dus op doeltreffende wijze te worden gepraktiseerd. Als iemand met een goed plan of een interessant initiatief komt, kijkt men niet hoe het binnen de marges wél kan, men kijkt eerst naar motieven en regels waarom het níet kan. Dat is jammer.

Zo worden vele goede ideeën de kop ingedrukt, de mensen slaan lam en raken gedemotiveerd.

ER WAS ALTIJD WAT

Al jaren wordt gesproken over deregulering. Maar daar waar landelijk een regel verdwijnt, gaat men op regionaal of lokaal niveau als een gek bezig om er weer drie nieuwe te bedenken. Men is bang voor problemen op het gebied van geluid, brandveiligheid, milieu en er worden steeds nieuwe regels bedacht die in de uitvoering veel geld kosten, weinig uithalen en soms ook nog eens haaks op elkaar staan. Het lijkt erop dat men bang is zelf verantwoordelijkheid te dragen. Men wil niet het risico lopen ergens de schuld van te krijgen, en verschuilt zich achter wetten en verordeningen. Het zou ook anders kunnen. Men zou ook de nek uit kunnen steken en een idee kunnen omarmen in de zin van: hoe lossen we dit probleem samen op.

Zeker vanuit de gemeente want die hoort ten dienste van de burgerij te staan. We ondervonden vooral veel last van het feit dat alle afdelingen van de gemeente zich op hun eigen manier er mee gingen bemoeien. Zonder onderling overleg, zonder overkoepelende accountmanager of dergelijke. De een keek naar de brandveiligheid, vooral als er een ramp was gebeurd, moest er van alles anders. De ander keek naar geluidsoverlast, dan werd er op een zaterdagavond gemeten en dan moesten er weer allerlei zaken aangepast worden. Iemand anders kwam weer met Hinderwetzaken, vervolgens moest er weer iets op sport- of horecagebied aangepast worden. Er was altijd wat.

GOED ONDERNEMERSCHAP

In de 23 jaar van het bestaan van de WRZV-hallen is er ook wel 23 keer bedreigd met stopzetten, sluiting, sloop en dergelijke. Die invloed kon de gemeente hebben omdat het sportcomplex zoals elk sportcomplex in Nederland, afhankelijk was van subsidie. De ene keer kostte het teveel geld, de andere keer vertrouwde men het juist niet omdat het financieel allemaal zo goed lukte. Toen werd er een accountant opgezet. Die constateerde dat het een zeer gezonde organisatie was, die door goed ondernemerschap van Joop minder kosten had dan de andere hallen in Zwolle. Joop kocht bijvoorbeeld vloerbedekking of fitnessapparatuur op uit failliete boedels. Hij begeleidde mensen die moesten rehabiliteren en die dus goed werk konden verrichten. Zo ging Joop heel kostenbesparend met de dingen om. Ik kreeg in die tijd als directeur van woningcorporatie SAVO wel eens bezoek van raadsleden die dan, als het in het gesprek te pas kwam, stelden dat het financieel gezien zo'n zootje was bij de WRZV-hallen. Niet wetend dat ik er voorzitter was. 'O?', zei ik dan, 'ik ben blij dat u het even vertelt, want ik ben al jaren voorzitter en nu ook tijdelijk penningmeester. Wat is er allemaal aan de hand dan?' Dan was het even stil. Nee, we hadden een haat/liefde verhouding met de politiek. Als de verkiezingen voor de deur stonden, liep het weer storm. Raadsleden waren dan tijdelijk geïnteresseerd in de doelgroepen en de rol van de WRZV-hallen en hielpen mee. Maar na de verkiezingen was het dan weer vier jaar rustig. De meeste sportwethouders dachten gelukkig wel positief mee.

SLOPEN KONDEN WE AL, NU NOG BOUWEN

Nee, er was nooit rust in en rondom de WRZV-hallen. Dat kwam ook door de aard van het beestje natuurlijk. Het begon al met een randgroepjongerenproject. Jongeren die op straat liepen, agressief waren en alles vernielden, werden ingeschakeld voor hand- en spandiensten bij zaalvoetbal in de sporthal. Toen hebben we ze een aantal huizen laten renoveren en restaureren, die we als woningcorporatie hadden overgenomen van de gemeente. Motto: 'Slopen konden we al, nu nog leren bouwen.' Met dit project hebben we de landelijke Hein Roethofprijs gewonnen. Een aantal van die jongens kon na loting in die huisjes gaan wonen. Een van hen is zelf jeugdwerker geworden, een ander voetbalscheidsrechter. Je zette ze ermee op het goede pad. Joop kon op een fantastische manier met deze mensen uit de voeten. Mijn rol was meer van bestuurlijke aard, op de achtergrond. Soms zei ik tegen Joop: 'even dimmen, anders komt het niet goed. We moeten er nog wel weer terug

■ (On)gehoord

Zwerfjongere heeft behoefte aan gemeenteloket

De aanpak van zwerfjongeren zijn door de Wet Maatschappelijke Ondersteuning vooral een taak van gemeenten geworden. Dat stelt Peter Rensen van kenniscentrum MOVISIE. Volgens hem gaat het bij zwerfjongeren vooral om praktische vragen, waarop vrij eenvoudige antwoorden mogelijk zijn. 'Stel je bent 18 jaar, je komt uit een moeilijke gezinssituatie, je staat op straat en je gaat de molen van indicaties in zonder dat aan huisvesting wordt gewerkt', illustreert Rensen. 'Dan verergert je situatie heel snel.' Hij benadrukt dat gemeenten en hulpverleners in de eerste plaats oog moeten hebben voor materiële zaken. Dat en het winnen van vertrouwen moet de basis vormen. En het begint volgens hem bij een loket voor deze groep jongeren, bij voorkeur in een Centrum voor Jeugd en Gezin. Bron: gemeentenu.nl

kunnen komen.’ En dat deed hij dan ook. Onze relatie vond ik altijd heel bijzonder. We hadden een heel goede vertrouwensrelatie met wederzijds respect. Soms moesten we stevig onderling overleggen, maar naar buiten toe stond ik altijd voor de volle 100% achter Joop.

DAKLOZEN

Regelmatig werden er dak- en thuislozen opgevangen in de WRZV-hallen. Joop kaartte steeds de problematiek aan bij de gemeente, maar die ontkende eerst gewoon het feit dat er daklozen in Zwolle bestonden. Op een gegeven moment was het winter en berekoud. Met een aantal mensen werd een actie op touw gezet. Daklozen werden uit portieken en parken gehaald en in de kleedkamers ondergebracht. De mensen van de woonwagenzending brachten een groot aantal matrassen. Zo is het onderwerp dakloosheid in Zwolle op de kaart gezet. Het Nel Banninkhuis werd opgericht door het Leger des Heils. Maar door het strenge beleid aldaar kwamen nog steeds mensen naar de WRZV-hallen. Zelfs de politie bracht ze ’s nachts binnen, ook vanuit omliggende gemeenten. Maar op een gegeven moment moest er iets gebeuren. De oude dakloze vrouw met het hondje zat bij de onbetrouwbare junks, dat kon niet. Er moest enige structuur in worden aangebracht. Daarom zijn er keten neergezet. Eerst illegaal, later kwam er toestemming en werd er beter toezicht gehouden, vooral op het punt van de gezondheid.

UITZONDERINGEN BEVESTIGEN DE REGEL

Het is fantastisch dat er nu, meer dan twintig jaar later, De Herberg staat. Dat is toch een resultaat waar je in Zwolle geweldig trots op kunt zijn. Ik weet niet hoe men daar van gemeentewege tegenaan kijkt. Enerzijds denk ik dat ze ook daadwerkelijk trots zijn, anders had Joop geen lintje en geen erepenning gekregen. Anderzijds weet ik ook dat er in de praktijk nog steeds constant problemen worden bedacht en opgeroepen.

En daar wordt dan niet op een rustige manier over beraadslaagd, nee, er worden onmiddellijk van die verschrikkelijk ambtelijke, om niet te zeggen zeer akelige brieven gestuurd. Waarom kunnen de dingen niet op een soepele manier geregeld worden? Waarom ga je niet samen met elkaar aan het werk om goede oplossingen te zoeken? Waar een wet is zijn uitzonderingen. Als er geen uitzonderingen waren, zou de wet niet nodig zijn.

En die uitzonderingen bevestigen de regel. Waar een mooie, goede wil is, een wil die bijdraagt aan het welzijn van onze medemensen, daar zou niet een belemmerende, demotiverende wet in de weg moeten staan. Daarvoor zou juist een weg gecreëerd moeten worden. Met flexibiliteit, creativiteit en ruimte voor goede initiatieven zou onze samenleving een stuk leefbaarder zijn.

April

Wollig warm op ranke poten
Staan de schapen saamgedrongen
Ter beschutting van hun kroost
Aan de rand van het groene land
Waar aan de horizon een grootse hof
Zich breed en kleurrijk fors verheft
En een gekromde witte bloesemboom
Het aanzicht al wuivend overtreft

Olle

*Wilt u ook bijdragen
aan de Herbergkrant?
Dat kan!*

• U kunt adverteren •

Kijk op www.vriendenvandeherberg.nl
voor de aanleverspecificaties en
mail: info@vriendenvandeherberg.nl
of bel met 038-4653244.

U kunt een reactie naar de redactie mailen:
info@vriendenvandeherberg.nl o.v.v. uw naam.
(Inzendingen kunnen worden ingekort of niet
worden geplaatst.)

• Of word donateur! •

**Maak 10 euro over op bankrekeningnummer
1100.31.539 ten name van
Stichting Vrienden van de Herberg te Zwolle.
Uw bijdrage komt geheel ten goede aan de
daklozenpot. In de Herbergkrant wordt u op de
hoogte gehouden van de bestedingen van de
daklozenpot. Hartelijk dank!**

Stichting Winners zet zich in voor G-voetbal WRZV De Boog

Geven vanuit het hart

Een toernooi waarin G-voetballers, gemeenteraadsleden, daklozen en BZ'ers (Bekende Zwollenaren) zij aan zij voetballen, toegejuicht door het publiek dat massaal is komen opdagen. Dat is wat de stichting Winners, G-Voetbal WRZV De Boog en stichting Vrienden van de Herberg op donderdag 21 april voor ogen hebben.

Een promotiebijeenkomst die veel nieuwe donateurs voor WRZV De Boog oplevert. 'En dat gaat lukken', zegt voorzitter Gerrit Teunis van stichting Winners, 'want de mensen in deze regio hebben altijd een warm hart voor de medemensen met wat minder geluk in het leven. Dat hebben we de afgelopen jaren steeds vaker ontdekt.'

In 2005 werd de stichting Winners opgericht. Gerrit Teunis, Joop Overweg en Okkie Millaard vormen het bestuur. Doel van Winners: de woon- en leefsituatie van kansarme inwoners van Zwolle bevorderen. Winners organiseert projecten en activiteiten op het gebied van muziek, onderwijs, cultuur, kunst en sport. 'We willen gewoon de mensen helpen die in deze samenleving wat minder geluk hebben', legt Teunis uit. 'En dan vooral de jongeren. Ook die minder gelukkige mensen moeten wat ons betreft winners worden; dreamers who don't quit.'

JAARLIJKSE ACTIES

Winners verleent jaarlijks incidentele, start- of projectsubsidies. In de afgelopen jaren ondersteunde de stichting bijvoorbeeld de Vrouwenopvang. 'De woningcorporaties doen het nodige aan de stenen, het pand, maar wij hebben ons gericht op de kinderen', vertelt Teunis. 'Verder hebben we de stichting Focus ondersteund, die een inloopcentrum en projecten organiseert voor ex-psychiatrische patiënten. Daarnaast heeft Winners zich ingezet voor het Vechtgenotenhuis in Ommen, een inloophuis voor kankerpatiënten. Voor de Herberg hebben we een promotieactie georganiseerd en we hebben geld ingezameld voor het Jeugd Sportfonds Zwolle, voor kinderen van gezinnen die geen geld hebben voor een sportclub. In 2010 hebben we onze steun toegezegd aan WRZV De Boog.

We sponsoren deze G-voetbalclub drie jaar lang. De promotiebijeenkomst op 21 april is bedoeld om structurele donateurs te werven voor de club. Kijk, daar hebben ze wat aan.'

GULLE GEVERS

Bedrijven, organisaties en particulieren in de regio blijken gulle gevers, ontdekte Teunis. 'Het is gewoon geweldig om te zien hoe men altijd willen bijdragen. Wellicht zijn de mensen in deze regio in eerste instantie wat terughoudender, maar als ze eenmaal weten dat het geld goed terecht komt, dan geven ze graag.

We hebben jaarlijks per promotiebijeenkomst zo'n vijf- à zesduizend euro netto overgehouden en dat gaat dan naar de goede doelen. Hartverwarmend! Teunis verwacht ook deze keer weer een grote opkomst en een grote opbrengst. 'Politici, bedrijfsleven en particulieren hebben toegezegd te zullen komen.

Drie wethouders zijn van de partij. Uit allerlei hoeken komt sponsorgeld. Ik hoop dat we een groot aantal donateurs kunnen werven, zodat WRZV De Boog de komende jaren uit de financiële zorgen is.'

